

O B Č A S N Í K

ZVON

V Á N O C E | 2 0 2 4

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

| Říčany | Jazlovce | Otice | Kostelec u Křížků | Kamenice | Popovičky | Olešky | Lipany |
| Tehov | Všestary | Velké Popovice | Kunice | Mukařov |

Milí přátelé,

dostává se k vám vánoční číslo Zvonu – tentokrát o něco objemnější a s novými rubrikami. Chtěli bychom vás totiž šířeji informovat o tom, co se v naší velké a pestré farnosti děje. Přinášíme také povzbuzení, inspiraci i postřehy, co se dá zažít a prožít jinde.

Zvon „zvoní“ už řádku let. Vznikl kolem roku 2000 za působení P. Pavla Budského (od té doby jsou oporou redakčního týmu Míla a Hanka) a měl za cíl lidi spojit. To se nemění. Zpravodaj se totiž dostává i k těm farníkům, kteří mezi ostatní zavítat nemohou, a k širšímu okruhu lidí kolem kostelů.

Mimochodem všechny svatostánky ve farnosti se vám chystáme od nového roku postupně představit. Těšíme se, že se do psaní zapojíte vy, kteří tato místa detailně znáte.

Doba se rychle mění a někomu už více vyhovuje čtení a prohlížení v digitální podobě. Proto se budeme snažit i farní zpravodaj více provázat s farním webem a poskytnout vám tak například fotografie ve větším počtu a vyšší kvalitě.

Za celou redakci vám přejí příjemné počtení a krásné Vánoce!

Renata Skalošová

Zveme vás na tradiční vánoční koledování folklorního souboru

Vycpálkovci

Proběhne při mši svaté
v sobotu 4. ledna 2025

**v kostele sv. Petra a Pavla
v Říčanech**

v 18 hodin

Po mši svaté bude soubor
pokračovat pásmem
vánočních koled a písní.
Těšíme se na vás!

Více se o činnosti
souboru dozvíte zde

... A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE

Stuhu s tímto nápisem drží anděl nad Betlémem ve většině vyobrazení.

Narození Ježíška, které se chystáme oslavit, nebylo na první pohled načasováno příliš šťastně. Maria s Josefem museli opustit svůj domov kvůli sčítání lidu. Ani na místě, kam dorazili, nenašli nikoho, kdo by byl ochoten jim pomoci v těžké situaci. Museli jít až za město. Chlév, kde se Ježíš narodil, proměnila Maria s Josefem v nebe.

Čím? Svoji velikou vzájemnou láskou, pomocí jeden druhému, ochotou vytvořit pro druhého místo, kde by se mohl cítit bezpečně. Určitě jim spousta věcí také chyběla, ale vlastně měli vše. Opření o důvěru v Boha a jeden o druhého vytvořili místo, kam se mohl narodit Ježíš, kde nacházeli radost ti, kteří tam přicházeli, a kde nacházíme naději a pokoj i my v dnešní době, pokud si chceme uchovat dobrou vůli k vzájemné lásce.

To všem lidem dobré vůle vyprošuje a k tomu žehná

P. Konstantin

Foto: Rudolf Flachs

Andělské hlasy na říčanském náměstí o druhé neděli adventní

Pout' za Anežkou do katedrály v Praze

Ve středu 13. listopadu jsme putovali s velkými díky za 35 let svobody, kterou nám jistě vyprosila svatá Anežka. Otec Konstantin a pan Jaroslav vyrazili v deset hodin od říčanské fary s požeňáním otce Matěje. V Kuří je pozdravily husy (osobně jsem slyšela v telefonu) a Konstantin to glosoval, že je tam asi svatý Martin schoval. Podle fotek oba poutníky dobrá nálada neopouštěla, i když počasí v ten den bylo pod psa. Ke katedrále došli odpoledne o půl páté a urazili 36 km. My všichni, kteří jsme se s nimi po splnění svých středních radostí setkali, jsme je za ten obdivuhodný výkon velice pochválili. Mše svatá byla opravdovým poděkováním. Z kůru se linula nebeská veselá hudba. A já byla šťastná. Děkuji moc všem z Řičan a okolí, kteří jsme vytvořili krásné společenství. A hlavně otci Konstantinovi i Matějovi, kteří nás doprovázeli. Díky Bože.

Hana Zavadilová

Společenský led

Dospělí se už jistě nemohou dočkat jubilejního desátého farního plesu. Ten se bude konat v sobotu **18. ledna od 20 hodin v KC Labuť v Říčanech**. Těšit se opět můžete na oblíbený Atmosphere Show Band, zajímavá předtančení a bohatou tombolu. A jestli to stihneme, možná už v týdnu před Vánoce bude možné pořídit vstupenky! Co takhle dárek pod stromeček?

Děti srdečně zveme **v neděli 26. ledna od 14.30 hodin do radošovické sokolovny** na triadvacátý farní dětský karneval, spolupořádaný právě se Sokolem. My jsme zvědaví na vaše nápadité masky, vy se opět můžete těšit na zajímavé hry a soutěže, taneční čísla a bohatou tombolu.

Aby bylo možné ples i karneval uspořádat, je potřeba času a energie dobrovolníků. Zkušenosti z posledních let bohužel ukazují, že členská základna spoluorganizátorů opravdu potřebuje posílit – jak v rámci příprav, tak během samotné realizace na místě.

Prosím, kdo máte tu možnost, ozvěte se na e-mail vydrar@razdva.cz. Ukažme společně, že církev je živá a rozhodně není vymezena zdi kostela.

Děkujeme!

Štěpán Vydrar

Co mají také na starost naši kněží

Proč se plynoují kostely a co to prakticky znamená? Plynoují se proti červotočům. Z kostela je nutné vynesit všechny věci, což se lehce napíše, ale není to práce na chvíli. Plyn musí působit alespoň tři dny. Pak se větrá alespoň osmačtyřicet hodin. A zase začíná kolečko nanosit a umístit vše na původní místo.

Teď si představte, že toto vše se opakuje v kostele sv. Petra a Pavla v Říčanech, sv. Martina v Lipanech, sv. Václava v Jažlovicích, sv. Mikuláše v Otčicích, sv. Bartoloměje v Popovicích, sv. Martina v Kostelci u Křížků, Panny Marie Sněžné ve Velkých Popovicích, Narození sv. Jana Křtitele v Tehově, sv. Máří Magdalény v Kunicích, Narození Panny Marie v Oleškách, sv. Františka z Assisi v Kamenici!

Ještě že máme tolik svatých, kteří jim pomáhají, jinak si myslím, že by se těžko stačili na nás ještě usmát a zažertovat. Konstantine a Matěji, veliké díky. Samozřejmě moc a moc děkuji všem dobrým lidem, kteří pomáhají. Díky Bohu, že jste.

Hana Zavadilová

Poděkování

Začneme v polovině devadesátých let minulého století, kdy na farním úřadě začala pomáhat paní Marie Kafková. Každý den dopoledne docházela na faru v Říčanech a dělala všechno, co bylo potřeba. V kanceláři účetnictví, vyřizování pošty, telefonické hovory a mnoho jiných věcí, které byly na pořadu dne. Dále příležitostné vaření v kuchyni, úklid na faře, otevírání kostela a kdoví co ještě. Výzdoba kostela – Velikonoce, Vánoce, Boží Tělo, první svaté přijímání, svatby a jiné příležitosti. Pomáhání se přehouplo i do 21. století. Byla dobrou duší fary až do doby, kdy onemocněla a musela svou pomoc omezit. Často jsme spolu hovořily, a proto píši toto poděkování.

Milá paní Kafková, děkuji vám za všechny minulé i současné farníky za vaši mnohaletou obětavou práci pro kněze a farní společenství. Přeji vám brzké uzdravení, pohodu a těším se, že se budeme opět vídat.

Miloslava Pangráčová

Strípky z náboženství na faře

Mám radost, že se naše katechetická skupinka rozrostla o tři nové katechetky. Jsou to Marika, Mária a Miloslava. Na faře je s nimi ve středu hned veseleji. Fotoreportáž z jedné středy můžete najít na webových stránkách farností. S Mílou M. tvořily děti adventní věnce. S Marikou si povídaly o tom, že nám Bůh

poslal Syna, který mezi nás přišel jako viditelný člověk. Měl jméno, měl rodinu, bydlel v konkrétním městě, měl starosti a radosti jako my. A přinesl nám dobrou zprávu, že nás Tatínek Bůh má rád... S Mílou P. se děti ponořovaly do tajů Bible a těší se, že podniknou velký výstup na kostelní věž kostela sv. Petra a Pavla a budou obdivovat jak je Boží svět z výšky krásný. Moje skupinka zkoumala svědomí a co to znamená „mít někoho na svědomí“, kdo to jsou „vězni svědomí“. Moc se nám líbila slova „Dobré svědomí je lepší než tisíc svědků“ (Titus Maccius Plautus).

Letos, tentokrát společně, jsme vyráběli vánoční přáníčka pro nemocné v LDN Vojkov. Míla M. přinesla vše na tvoření přáníček a děti byly z vyrábění nadšené. V kostele máme krásnou bránu ke Svatému roku. Během adventní doby jsme bourali její zdi úzkosti, strachu a beznaděje, aby do našich srdcí mohla proudit Boží milost a naděje. Naděje je hlavním tématem Svatého roku 2025.

V bule s názvem Spes non confundit, Naděje neklame, kterou papež František Svatý rok vyhlásil, nazývá křesťany „poutníky naděje“. Naděje se rodí z lásky a stojí na lásce, jež tryská z Ježíšova srdce probodeného na kříži.

Hana Zavadilová, katechetka

Více se dozvíte na
[www.farnostricany.cz/
category/nabozenstvi](http://www.farnostricany.cz/category/nabozenstvi)

Světový den mládeže a Arciples

V sobotu 23. listopadu se sešla mládež v každé diecézi po celém světě. Ani pražská diecéze nebyla výjimkou a setkání proběhlo v Salesiánském centru v Kobylisích. Program byl uzpůsobený pro věkovou kategorii 12–24 let. Začali jsme společnou modlitbou a poté následovala katecheze na téma celého setkání, jímž byl verš: „Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ (Iz 40,31)

Celý den probíhaly různé workshopy, přednášky, ve skupinách jsme se mohli zapojit do her, byla možnost si dojít ke svátosti smíření či k přímluvným modlitbám. Den jsme zakončili společnou mší svatou. Krásný okamžik nás čekal na úplném konci obřadu, kdy se všichni přítomní kněží rozmístili po celém kostele a každému zvlášť udělovali požehnání.

Letošní rok byl ozvláštěn tím, že se na přípravách podílela společenství z různých částí diecéze. Také říčanské spolčo bylo součástí art teamu a už v pátek jsme zdobili celý areál a kostel. Plánování a tvoření výzdoby několik týdnů dopředu pomohlo utužit naše vztahy a zároveň jsme měli radost, že můžeme společně na něčem pracovat a také sloužit.

O týden později se konal Arciples v arcibiskupském paláci v Praze, kde naše spolčo také nesmělo chybět. Radovat se a tančit s lidmi, se kterými se běžně vídáme v kostele, byl krásný zážitek.

Těšíme se na příští rok, že se zde třeba uvidíme i s dalšími tvářemi naší farnosti.

Terezie Mužíková

Mladí lidé z Říčan a okolí, kteří se chtějí potkávat, věnovat se duchovním tématům, smát se, hrát hry, společně se modlit a rozjímat nad Písmem, se scházejí každý pátek v 19 hodin na říčanské faře. Nově máme i instagram: [ricanske_spolco](https://www.instagram.com/ricanske_spolco).

Foto: z archivu Terezie Mužíkové

Fotokoutek na Arciplesu

Podzimky. První celooddílová výprava tohoto školního roku

Po dlouhé době jsme zavítali do kouzelných prostor bývalého zámuckého kláštera. Ty jsou skvělé pro tak početnou tlupu dětí hlavně pro své táhlé chodby, ve kterých se skvěle hraje „na mrazíka“ a „na babu“. Ale nebyli jsme jen uvnitř, většinu času jsme trávili na klášterní zahradě hraním různých her.

Samozřejmě jsme se vydali i do kostela, kde jsme zaskočili pana faráře tím, že je na mši asi o 45 lidí víc než původních 8. Po mši se strhla velká bitva se spadáním listů, kterou jsme si skoro všichni moc užili.

Někteří z nás si také vyzkoušeli, jaké je to být atletem, sportovcem, kuchařem nebo reportérem v rámci plnění odborek vřát a světlušek.

Jeden z večerů jsme věnovali noční hře. A taky jsme se na celý den vydali po skupinkách na výlet do nedalekého okolí Zámuck. Každá skupina šla

s pomocí buzoly a nápovědy od vedoucích po trase, kterou provázely jednotlivé body. Od jednoho bodu se šlo zase k dalšímu. Výlet nám zpříjemňovalo hezké počasí bez mráčku na nebi, spousta hub v lese, malebná nepoužívaná železniční trať a toustové chleby, které se ze strachu z jelenů schovaly na větve stromů.

Podzimky utekly jako voda a my už jsme se vraceli domů. Unavení, ale „vyblbnutí“ a snad i s chutí zase, co nejdřív, něco podniknout.

Fanda, 167. oddíl Říčany, středisko Blaník

POSTŘEH

Moje druhé (pravoslavné) Vánoce

V roce 2005 jsem své druhé Vánoce, tentokrát pravoslavné, prožil v Nové Sedlici. Po letech se mně zdá, že jsem vešel do kuchyně v chalupě Anny a Vasila Dodových přímo na Štědrý večer; na podlaze ležela sláma, nohy od stolu sepjaté řetězem.

Nová Sedlica, maďarsky Újszék, do roku 1899 Novaszedlica, rusínsky Новоселиця, bývala nejvýchodnější obcí Československa. Dnes leží na Slovensku, obklopená majestátními horami východních Karpat, v Národním parku Poloniny a CHKO Východné Karpaty (na starších mapách Bukovské vrchy nebo také Vlčí hory). Poprvé jsem tento kraj navštívil v létě 1996, pak „pracovně“ během botanické exkurze na lesnické

fakultě. Koncem září 2000 jsem strávil několik nádherných dní v rodině Rusínky Anny Dodové a jejího manžela Vasila. Pomáhal jsem jim v hospodářství a Anna mi za to vařila místní jídla – pirohy, holubky, ošcipja. O čtyři roky později jsem je navštívil o Vánocích a naposledy jsme se viděli v roce 2015 během výletu se starším synem.

Historie s hranicemi a lidmi míchala jako kartami – za posledních dvě stě let byla dědina součástí Rakousko-Uherska, Československé republiky, za války v maďarském okupačním pásmu, po druhé světové válce v ČSSR. Nejvíce kraj poznamenaly války. Na výletě s Vasilem jsme viděli na hranici zarostlé zákopy a krátery po granátech ještě z té první světové – od podzimu 1914 do jara 1915 tudy vedla rusko-rakouská fronta. Pozůstatky zákopů jsou také ve Zboji u kostela. Sám Vasil přišel o oko – s kamarády si jako malí kluci rozdělali ohýnek přímo na mině z druhé světové války. Můj táta zase vyprávěl, že během vojny v tomto kraji našli v lese nad Sedlicí plné zásobníky do Špaginu (samopalů) a naházeli je do ohně. Přestože to tady osvobodila už koncem září 1944 Rudá armáda, lidé si neoddechli. Koncem horkého léta přišly z lesů stíny: banderovci. Systematicky vyhledávali a vraždili členy komunistické strany a Židy (kromě Nové Sedlice také v Kolbasově, Zboji, Uliči).

S tímto krajem je provázaná řada spisovatelů a filmařů. Na přelomu let 1914 a 1915 sloužil v okolí v rakousko-uherské uniformě tehdy třicetiletý „zuřivý reportér“ Egon Erwin Kisch

(Vojákem pražského sboru). Novou Sedlici po válce popisuje Miloslav Nevrlý v Nejkrásnější sbírce. Když jsem tehdy v zimě před dvaceti lety pomáhal odhazovat sníh sousedce Anny a Vasila, Heleně Batromijové, ještě jsem nevěděl, že o ní v roce 1984 natočil Fero Fenič studentský film Batromijův dům. V létě 1945 jim na svatbu přišli zmínění banderovci a dali jim svatební dar – a to život, nezastřelili je. Helena mi za práci upekla žitný chléb.

Tenkrát na Štědrý večer nás navštívili v chalupě betlehemci, koledníci, kteří v souladu s dávnou tradicí obcházejí jednotlivá stavení, koledují, zpívají a tančí. Nevím, jestli se do Nové Sedlice ještě vrátím, ale vím, že mnoho lidí, které jsem znal, tam už nepotkám. Jejich vyprávění i zvonění zvonců z obchůzek betlehemců mě ale provázejí dodnes.

Jan Skaloš

Další čtení: Skaloš, J. 1999. Bukovské vrchy – slovenská Ukrajina? NIKA, Hory si pamatují všechno, Idnes.cz, magazíny-cestování, Ve stopách zbojníků, Idnes.cz, magazíny-cestování (2001), Nová Sedlica – Pravoslavné Vánoce, youtube, Jan Skalos

Nová Sedlica, než nastanou plískanice a napadne sníh (rok 2000)

Foto: Jan Skaloš

Švýcarské postřehy: O švýcarské nepřístupnosti

Cizinci se obecně shodují, že je mezi místní těžké proniknout. Sice se všichni zdvořile zdraví, ale jinak jsou spíš takoví chladní, a ještě ke všemu mluví divnou němčinou! S tou němčinou souhlasím, ale chlad nepotvrzuji. Jenže naše rodina má výhodu – jsme praktikující věřící a za uplynulých více než dvanáct neděl jsme se už docela začlenili.

A abychom si tu integraci „posichrovali“, chodíme taky do kostelního pěveckého sboru. Nejenže jsme měli to štěstí, že se náš sbormistr v září ženil (příležitost na sblížení jako dělaná!), ale farnost navíc žije docela rušným životem – sem tam farní snídaneň, každou chvíli nějaká speciální mše, a tedy možnost si s lidmi popovídat. Tu ekumenické díkůvzdání za úrodu, tu mše s vyřazováním ministrantů odcházejících a uvedením nových, tu slavnostní zahájení přípravy na první svaté přijímání. To se mimochodem koná tradičně u příležitosti začátku nového církevního roku, takže na první adventní neděli.

Naopak na závěr církevního roku, o týden dříve, se pro změnu vzpomíná na farníky, kteří za uplynulý rok zemřeli. Teď, v adventu, jsou každé úterý od šesti hodin roráty a následuje – společná snídaneň! Ale rozumím tomu, že člověk může mít pocit, že se mezi místní těžko integruje. Naše část Švýcarska, tedy ta na švýcarsko-lichtenštejnském pomezí, je velice mezinárodní.

Postřehy z nového domova píše pro Zvon Kateřina Pisková, překladatelka a učitelka angličtiny, která se přestěhovala do Švýcarska s manželem a dvěma náctiletými dětmi.

U manžela v práci Švýcara aby pohledal, naše děti chodí (z jazykových důvodů) do mezinárodní školy. Cizinců je tu tolik, že máme vlastní komunitu. Tak nápomocnou a aktivní, že když si nedáte pozor, zatarasí vám přístup k místním, protože vás docela pohltnou.

A tak jsme rádi, že právě skrze víru si v našem novém domově nacházíme nové přátele mezi místními a že díky univerzalitě naší církve se tu cítíme víc doma než ti, kdo tuhle oporu nemají.

Kateřina Pisková

Den díkůvzdání, pokání a modliteb – švýcarský federální svátek, vždy třetí neděle v září (letos 21. 9.). Produkty/výpěstky místních zemědělců, které vidíme na snímku z děkovné bohoslužby za úrodu, byly po bohoslužbě k rozebrání. Výtěžek z dobrovolných příspěvků byl určen na pomoc farmářům v jiných částech Švýcarska postižených povodněmi

Foto: z archivu Kateřiny Piskové

Z uvedení nových ministrantů a ministrantek (10. 11.). Ti, kteří v ten den ministrování oficiálně opouštěli, také nastoupili před ostatní – farnost jim poděkovala a dostali dárek

Na rorátech 3. prosince se sešlo kolem sto padesátí lidí, z toho třetina dětí. Přišli i mládežníci kolem čtrnácti patnácti let

POVZBUZENÍ

Jak žít ideály a nevyhořet

V Bibli čteme citáty jako „Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti někdo vezme, nepožaduj zpět“ (Lk 6, 30). My křesťané, i když neznáme tyto biblické úryvky nazpaměť, máme v podvědomí, že máme druhému pomoci, nemáme myslet přesprátiš na sebe, sebe-dávání je vysoký ideál. To je podle mne pravda. Jen jak to žít a nevykopat si vlastní hrob? Jak nevyhořet? Možná nám pomůže devatero zásad.

1 Buď realistický a odhadni svoje síly.

Ber ohled na svoje síly (Lk 14,28–30)! Když někdo staví věž, má si předem spočítat peníze. Když to nedělá a věž zůstane nedostavěná, tak se mu lidé akorát vysmějí. Když sáhnu výš, než na co mám, nemusí to dopadnout dobře. Špatný není ideál, ale můj postup. Moje osobní zkušenost, doma i jinde, je taková, že když dobrovolně a s relativně dobrou náladou dokážu něco pro ostatní udělat, tak je to fajn. Nepotřebuji pak nutně pochvalu, nebo aby se to nějak vyvážilo, je to svobodný dar. Když mě něco obtěžuje už během konání, tak je lepší to odložit nebo nedělat vůbec.

2 Pomáhej s rozumem, ne každá pomoc je smysluplná.

Přemýšlej, jestli je tvoje služba vůbec na místě. Například když se máma doma chová jako služka a nezapojuje ostatní do práce, tak vychovává děti, které nejsou zvyklé pracovat. A platí to i v jiném prostředí. Když necháváte ostatní, aby si zvykli, že vy se nakonec práce ujmete, tak to nemusí být k prospěchu druhých. Sociální pracovníci se učí při studiu, že dobře míněná, ale špatná pomoc může škodit.

3 Nesnaž se zachránit svět. Jsou dvě jistoty: Bůh existuje a nejsi to ty! Vždy bude okolo tebe ještě někdo, komu bys mohl pomoci nebo udělat laskavost. Ty jsi jenom pomocník, Pán je někdo jiný. Tak na sebe neber větší zodpovědnost, než ti přísluší.

4 Jdi pomalu, svým tempem, ale jdi. Bud' trpělivý sám se sebou. Časem budeš zrát a budeš moci dávat více. Ideál je něco jako cíl, ukáže ti směr. Není moudré chtít, abys už teď splnil ideál. Tak se chovej podle svých aktuálních možností. Nestyď se, když toho máš jen málo: když dáváš to málo, co máš, tak to Bůh promění. (Pět chlebů a dvě ryby nasytí tisíce.)

5 Bůh je hlavně LÁSKA: chce pro nás radost v plnosti. V Janově evangeliu (Jan 15, 8-11) dává Ježíš před smrtí rady, jak mají učedníci žít (že mají zachovávat přikázání a zůstat v Ježíšově lásce), a pak říká: „*To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.*“ Tak to je cílem: abychom byli plni Boží radosti! Bůh nechce, abychom byli přepracovaní, bledí, vyčerpaní. Miluje nás. Chce, abychom měli radost, opravdovou radost. K tomu patří vnitřní pokoj, dobré vztahy s lidmi okolo, smysluplný život. Mezi křesťanské zlovy patří chtít si zasloužit Boží lásku. To ale nejde. Bůh nás miloval jako první a v takové přemíře, že si to zasloužit nemůžeme. Není vždy lehké tuto lásku přijmout. Když Ježíš chtěl Petrovi umýt nohy, tak to Petr odmítl (Jan 13, 8): „*Nikdy mi nebudeš mýt nohy!*“ Boží láska je ale taková. Ježíš Petrovi odpověděl: „*Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.*“ Jsme dobří křesťané, když Boží lásku přijímáme a dáváme dál. Ne, když si myslíme, že bychom mohli něco „vyrábět“ z vlastních sil. A také: když chodíme jako vyždímaní křesťané, jakou děláme pak Bohu

reklamu? Není náš Bůh Bohem hojností?

6 Není žádoucí být vyčerpaný. Zdůrazňuji to, protože někdo by si mohl myslet, že čím vyčerpanější je, tím více si zaslouží uznání pro to, co vykonal. Vyčerpaním ukáže, kolik toho udělal (třeba pro dobrou věc). Ale nejen Bůh chce, aby nám bylo dobře. Také my chceme, aby lidem okolo nás bylo dobře. Přece se sami nedíváme rádi na přepracované lidi. Když je někdo vedle nás vyčerpaný, tak to v nás vyvolává pocit soucitu, chceme mu ulehčit, neobracíme se na něj s prosbou. Náš ideál ale není, abychom vyvolali soucit, ale abychom sami sloužili. Když chceme, aby druhý naši pomoc v pohodě přijímal, je nutné, abychom byli dostatečně při silách (psychických, fyzických i duchovních). Pozor: můžeme se ocitnout v situaci, kdy sami spíš potřebujeme pomoc, a v tom momentě možná nemáme co dávat. I to je potřeba přijmout a patří to k životu. Ježíš se zvláště staral o potřebné. Není se za co stydět. Každý život má různá období. Jenom tento text je o ideálech a ideálem není, aby se člověku dařilo špatně. Podle možností se máme postarat, aby nám bylo dobře. Cílem je, aby všem bylo dobře.

7 Vyvaruj se pasti křesťanského nároku. (Nebud' našťvaný, že jsi našťvaný.) Mám pocit, že by to mohlo být přímo z dílny ďábla. Snažíme se být slušnými lidmi. Ale pak nás třeba někdo něčím našťve. Víme, že odpuštění a mírumilovnost jsou bohublé. Právě teď nám to ale nejde, jsme prostě našťvaní. A pak se může stát, že kvůli křesťanskému nároku jsme ještě našťvanější, protože nám komplikuje život. Jsme nejen našťvaní na druhého, který nás našťval, ale i na sebe. Jsme našťvaní, že jsme našťvaní. To je past. Chce to pokoru, trpělivost a laskavost, nejdříve sami k sobě

a pak i k druhým. Holt ještě nejsme dokonalí.

8 Nepodceňuj čas na modlitbu. Ve všedním dni nám čas na modlitbu jen tak nezbyvá. Musíme si ho trochu vybojovat nebo prosazovat. Ale potřebujeme ho, když chceme žít s Bohem. Bleskové modlitby během práce jsou dobré, ale nutně potřebujeme trávit s Bohem i trochu času v kuse: na načerpání lásky, na orientaci, jestli jsme ještě na dobré cestě, na nabíjení, na nové ukotvení se. Evangelia popisují situaci, ve které při hostině jedna sestra obsluhuje a běhá kolem hostů. Stěžuje si Ježíšovi, že druhá sestra vůbec nepřiloží ruku k dílu, jen sedí u Ježíšových nohou a poslouchá, co on říká. (Marta a Marie.) Asi bychom souhlasili s Martou, že Marie ne zvolila právě nejvhodnější chvíli k rozjímání. Kdybychom ten příběh neznali, tak by nás mohlo překvapit, co odpoví Ježíš: Ty si děláš mnoho starostí, ale jen jedno je důležité. Marie zvolila správně, to jí nemůže nikdo vzít.

I tady platí: jednej s rozumem. Asi není na místě, abychom se šli modlit zrovna ve chvíli, kdy je naše přítomnost nejvíce potřeba. Většinou ale podřazujeme modlitbu i menším úkolům a nakonec k ní nedojde. Tak si vyhrad' čas, i když není uklizeno, není v kanceláři doděláno, i kdybys mohl dělat něco jiného smysluplného. Přes den i jíš a piješ. Stejně tak potřebujeme k životu ticho na čas s Bohem. Pravidelně. Denně.

9 Nevyhoříš, když budeš jako římská kašna. Římská kašna se skládá z misek, které jsou uspořádané pod sebe tak, aby byla nahoře nejmenší a dole největší. Napájí se tím, že do horní misky teče voda. Až se naplní, přeteče do druhé misky a tak dále.

Můžeme to brát jako obraz pro naše dávání se. Čím více se napájíme, tím více přetékáme. Můžeme dávat jen tolik, kolik máme. Ale nikdy nebude nouze o vodu, pořád sami dostáváme. Nehrozí, že jedna miska vysychá, dokud se nechá naplňovat.

Je to obraz neustálého radostného přijímání a dávání. To, co dáváme, nemáme ze sebe. Nemůžeme se vytahovat: podívej se, kolik toho mám. Sami jsme zadarmo dostali, rádi to můžeme dávat dál.

Abychom žili podle Boží hojnosti, je nutné, abychom v hojnosti přijímali a s radostí dali dál všechno, co přetéká. Nemusíme se bát. Zůstává nám vždy naplněná mísa.

Anna Sirovátková, katechetka

Katecheze pro dospělé pod Anniným vedením probíhají každou druhou středu v měsíci od 18.45 hodin na faře v Říčanech.

Obrazy Zdeňka Uhlíře pro říčanský kostel

Rozhovor se Zdeňkou Zouzalovou

Možná i vás napadá při pohledu na sochy a obrazy v kostelích, kdo a za jakých okolností je vytvořil. V Říčanech máme tu výhodu, že se u některých děl na řadu zajímavosti můžeme ještě zeptat žijících autorů nebo jejich potomků. To je také případ Zdeňka Uhlíře, na něhož uchovává vzpomínky jeho dcera. Do rozhovoru se kromě dvou hlavních akterek zapojila i Markéta Žilková, která se historií a výzdobou říčanského kostela detailně zabývala.

Zdeničko, chtěla bych se Tě zeptat na Tvého tatínka.

Jistě. Ráda odpovím na tvoje otázky.

Tvůj tatínek byl malíř?

Ne, můj tatínek, který se narodil v roce 1907 a zemřel v roce 1986, pracoval jako technický úředník. Ovšem měl velkou lásku k malování. Od mládí to byl jeho velký koníček, kterému se věnoval celý život.

Jakým tématům se věnoval?

Hlavně ho zajímaly staré domy, které byly určeny ke zbourání.

Pro koho obrazy maloval?

Především pro Říčany a pro svoji radost z malování. Pro město namaloval více obrázků. Některé jsou v budově úřadu a jiné v muzeu.

Znám také jeho velká plátna v kostele svatých Petra a Pavla v Říčanech.

Ano, vzpomínám si, že někdy v padesátých letech ho oslovil pan děkan Josef Ježek s tím, aby namaloval obraz do říčanského kostela. Přál si obraz Pána Ježíše Krista. A ten tehdy tatínek namaloval.

Je to tak. V kostele je obraz Ukřižování Pána Ježíše a ještě další tři velká plátna, ale málokdo ví, kdo je podle obrazů Emanuela Dítěte maloval. Víš o nich nějaké podrobnosti?

Namaloval svatou Kateřinu Sienskou, učitelku Církve. Pak je to svatý Vincenc Ferrerský, dominikánský kazatel z Francie.

A kdo je na čtvrtém obraze?

To si bohužel nepamatuji.

Nevadí, zeptám se Markéty Žilkové, která je studnicí vědomostí o našem kostele.

MŽ Je to svatá Anežka Česká. Zajímavé je, že anděl nese model kostela křížovníků s červenou hvězdou u Karlova mostu, jejichž řád založila.

Markéto, mohla bys prosím ještě něco doplnit?

MŽ Jeden z obrazů Zdeňka Uhlíře, Říčanské Podskalí, je na říčanské známce. Město ji vydalo na známkovém sešitku s díly dalších sedmi říčanských umělců v roce 2016.

Děkuji, Markéto. Zdeni, chtěla bys na závěr něco dodat?

Ráda bych zmínila, že tři obrazy světců, o kterých jsme mluvily, tatínek věnoval říčanskému kostelu v roce 1975.

Děkuji ti za rozhovor, vždyť jsme téměř spolužačky ze základní školy a kromě toho se často vidáme v našem kostele. Ještě jednou velmi děkuji.

Já ti také děkuji za milé povídání, a hlavně za vzpomínku na mého tatínka.

Ptala se Miloslava Pangrácová. Text vznikl s přispěním Markéty Žilkové.

Obraz "Svatá Anežka ošetřuje nemocného" v říčanském kostele

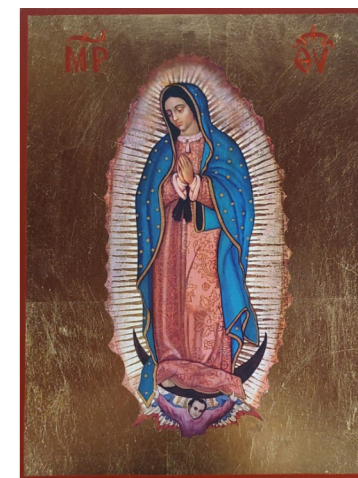
Dovolujeme si vás pozvat na modlitbu bolestného sv. růžence, která se bude konat pravidelně první pátky v měsíci od 20 hodin ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Říčanech. Cílem našich společných modlitebních rozjímání bude zejména:

- odprošovat za urážky a lhostejnosti, které se dostávají Nejsvětějšímu Srdci Páně a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie,
- modlitby na úmysly Panny Marie,
- prosit za naše kněze, mládež, rodiny, farnost, duše v očistci a mnohé další.

*„Posvátný růženec je mocná zbraň. Modlete se ho s upřímnou důvěrou a budete žasnout nad výsledky.“
(sv. Josemaria Escrivá)*

Panna Maria nás opakovaně a vytrvale žádá o modlitbu sv. růžence. Odpovězme na její výzvu a volání.

*Pavel Jánoš a Milan Kmeť
ricany.ruzenec@gmail.com*

Zázračný obraz Panny Marie Guadalupské

Knižní nabídka

Domnívám se, že mohu doporučit dvě knihy, i když jsem je zatím nečetla, od známých autorů.

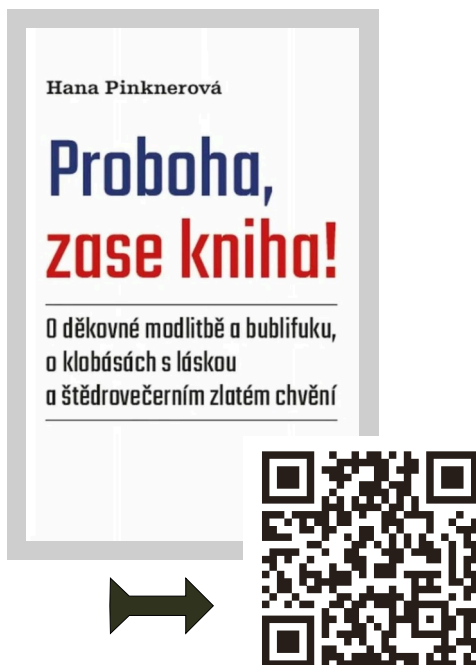
Ladislav Heryán, Petr Vaďura:
O marné a nemarné víře/Rozhovory nad Lukášovým evangeliem

Shodou okolností jsem zhlédla na YouTube Žabovřeské rozmlouvání s Ladislavem Heryánem o této knize, která vznikala celý rok. Otázka z publika v závěru: „Vysvětlete prosím název knihy.“ Se smíchem tento salesiánský kněz odpověděl: „Názvy knih mi obyčejně doporučí nakladatel a tak tomu bylo i u této knihy. Až si ji přečtete, dostanete odpověď.“

Hana Pinknerová: Proboha, zase kniha!

O děkovné modlitbě a bublifuku, o klobásách s láskou a štědrovečerním zlatém chvění – tak zní celý název. Vašek Radoš, hlavní editor internetového magazínu PROBOHA.CZ o ní mj. napsal: „Když nasloucháte, dozvíte se víc, než byste chtěli,“ zní jeden z trefných postřehů této knihy. (...) V každém textu najdeme jemný humor i věcnou podstatu, která nás vede k hlubšímu porozumění sobě samým i k prozkoumání našich vztahů s ostatními lidmi a Bohem.“

Miloslava Pangráčová

Ještě k podzimní humanitární sbírce

Jak jsem psala v minulém Zvonu, vybrali jsme při sbírce docela dost peněz, a proto jsme se rozhodli, že peníze odešleme nějaké vytopené obci na Jesenícku. K vybraným 2 575 Kč jsme přidali peníze z kasičky, kterou máme v kostele, a ještě něco z naší pokladny a celkem **10 000 Kč** jsme odeslali na účet Charity Jeseník. S paní ředitelkou jsem domluvená, že peníze vyplatí některé z rodin, které voda vzala domov, případně Charita zakoupí nějakou potřebnou věc a přímo ji do rodiny předá. O využití peněz nás budou písemně informovat.

Tradiční Tříkrálová sbírka, kterou v celé naší republice organizuje Charita Česká republika, se bude konat pochůzkou po městech a obcích **od 1. do 14. ledna 2025**. Chceme poprosit o pomoc koledníků při sbírce. Do skupinek „tři králů“ je vždy potřeba dospělý a pak nejlépe dvě, tři děti nebo tři dospívající. Pokud by se přihlásily rovnou celé skupinky, bylo by to ideální, případně se můžete přihlásit i jednotlivě, a to osobně nebo e-mailem (marie.junkova@seznam.cz).

Děkujeme.

Dále bude sbírka prováděna:

Online kasičkou

zasláním bezhotovostního příspěvku do sbírky bankovním převodem, pomocí formuláře na webových stránkách Tříkrálové sbírky od 1. 1. do 30. 4. 2025.

Bezhotovostním převodem

pomocí přiděleného QR kódu nebo bankovním převodem na č. ú. **66008822/0800** s variabilním symbolem pro říčanskou Charitu **1931** od 1. 1. do 31. 1. 2025.

Kromě financování projektů v jednotlivých Charitách, do kterých se vrací 65 % vybraných peněz, budou v naší diecézi z Tříkrálové sbírky 2025 financovány projekty: rekonstrukce Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi, pomoc rodinám, dětem a mládeži v krizi, v zahraničí pomoc chudým rodinám a dětem v Uzbekistánu a pomoc obětem domácího násilí a chudým rodinám s dětmi v Kyrgyzstánu.

Na posledních řádcích této rubriky v letošním roce chci popřát všem našim příznivcům, spolupracovníkům i všem farníkům klidné a požehnané Vánoce, hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a Božího požehnání v novém roce 2025. Současně chci poděkovat za dary, pomoc a spolupráci všem, kteří nám během roku pomáhali při našich akcích – zejména farníkům Římskokatolické farnosti Říčany, dále firmě Ekoflor, Pekařství Frydrych, Mateřské škole Srdíčko a Městskému úřadu v Říčanech.

Marie Junková

Betlém

O Vánocích slavíme narození Ježíše Krista. Tuto velkou událost, která je zapsána v Bibli, se v různých dobách snažili zachytit také malíři. Ježíšovo narození zobrazovali tak, jak to odpovídalo jejich představám. Vzniklo tak mnoho různých betlémů. Dva se nám zde podařilo otisknout. Na první pohled vypadají stejně, ale přesto je mezi nimi deset rozdílů. Najdeš je?

Odešel Josef Zicha

V sobotu 16. listopadu odešel na nebeský kůr, posílněn svátostmi, prof. Josef „Pepík“ Zicha. Velká osobnost našeho kraje, vysokoškolský pedagog, vedoucí inženýr při konstrukci Perkova 2-m dalekohledu v Astronomickém ústavu ČSAV v Ondřejově. Milující manžel, otec, dědeček... Pro většinu z nás ale hlavně Člověk s obrovským srdcem otevřeným vždy a pro všechny, s neuvěřitelně nakažlivým úsměvem a optimismem, který ho do poslední chvíle neopustil. Právě díky němu v našem kraji pravidelně zaznívá v době vánoční již padesát let Rybova Česká mše vánoční. A znít bude i nadále!

První třetinu života prožil v Říčanech a jeho vazba s nimi zůstala pevná. Který jiný kostel má pohyblivou kometu, která se vznáší nad hlavami návštěvníků koncertu?

Pepíka jsme vyprovodili na poslední cestu na svatého Ondřeje v mnichovickém kostele, sešlo se několik

stovek lidí. Místo posledního spočinutí má na ondřejovském hřbitově, s výhledem na okolní krajinu, kterou miloval.

Pepíku, děkujeme Ti za všechno! Odpočinutí věčné dej mu, Pane!

Štěpán Vydrař

Růžence Věry Chalupkové

Již dvakrát byla ve Zvonu zmiňována v souvislosti s růžencem a Minutěnkou paní Věra Chalupková. Proto připojuji malou vzpomínku na naše růžence, které vedla. Scházely jsme se každý čtvrtek v 18 hodin v říčanském kostele. Připomínám, že nikdy nenásledovala mše svatá, byl „jen“ růženec a vlastně v podstatě jediné modlitební společenství, jak se dnes říká. Byly to krásné chvíle a ráda na všechny vzpomínám. Mohl přijít, kdo chtěl. Většinou přišla paní Klenková, manželka ředitele říčanského gymnázia, paní Schönová, paní Vocelová – někdy ji doprovázela vnučka Anička –, moje sestra Marie Korešová, Hana Zavadilová a já a někdy šla se mnou moje vnučka Anička. Na další si už nevzpomínám. Věra zahájila růženec a modlitba začala. Na závěr nám vždy přečetla něco z Minutěnky od biskupa Hloucha. Za zmínku stojí, že na oltář Panny Marie věnovala paprsky a svůj domek odkázala farnosti. Zemřelá Věra byla věrná víře v Boha, jak napovídá její jméno, a také srdcem skautka. Čest její památce.

Miloslava Pangráčová

RYBOVA MŠE VÁNOČNÍ

21. 12. 18:00

koncert **Ondřejov**

- Sportovně kulturní centrum

24. 12. 24:00

mše **Mnichovice**

- kostel Narození P. Marie

26. 12. 17:00

koncert **Kostelec nad Černými lesy**

- zámek, Rytířský sál

29. 12. 10:00

mše **Hrusice**

- kostel sv. Václava

05.01.2025 17:00

mše **Kostelní Střimelice**

- kostel sv. Martina

12. 01. 2025 17:00

koncert **Říčany**

- kostel sv. Petra a Pavla

**PŘIJĎTE S NÁMI
PROŽÍT
OPRAVDOVÉ
VÁNOCE**

Vstup do sálu/kostela bude umožněn
30 minut před zahájením koncertu.

Aktuální informace na
www.rybovky.cz

Chcete se k nám připojit?
Napište na vydrar@razdva.cz

ZVON – farní zpravodaj | Vydává Římskokatolická farnost, Masarykovo nám. 70, 251 01 Říčany, tel.: 323 605 403, e-mail: Zvon.Ricany@seznam.cz nebo jaroslav_baluch@seznam.cz, www.farnostricany.cz. Redakce: P. Matěj Jaroslav Baluch O. Praem., Renata Skalošová, Miloslava Pangráčová, Hana Zavadilová. Grafická úprava: Martin Paták. | Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Uzávěrka příštího Zvonu je ve **středu 26. března 2025**. Pokud není uvedeno jinak, snímky pocházejí z fotoarchivu zpravodaje Zvon.

Fotografie na úvodní straně nás zavedla k betlému v Chomutovicích.

Řešení ze stránky pro děti: 10 rozdílů (zleva doprava, shora dolů): poutník ve dveřích, svíčka ve výklenku, ruka pastýře, hůl pastýře, brašna pastýře, miska v rukou dívky, lem na šátku větší klečící postavy, šátek na ramenou klečícího dítěte, ruka sv. Josefa, vlasy Panny Marie.